

at gaa betydeligt frem videre og paa en Gang gaa til Ophævelse af samtlige bestaaende Ejendomsskatter til Staten, har Grunden jo netop været den, at der fra disse Sider, som jeg før sigtede til, blev gjort gældende over for Regeringens Forslag, at det langt fra var vidtgaende nok, og at det i alt for ringe Omfang lettede særlig Hartkornet for de Byrder, som hvilede paa det. Og saa var Forholdet tilmed dette, at man havde begyndt at rokke stærkt ved disse Skatter. Ministeriet Reedtz-Thott havde allerede opgivet $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften; den parlamentariske Kommission gik videre og vilde have Staten til at opgive $\frac{2}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften, og det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som ved Sagens første Behandling udtalte sig som Repræsentant for de konservative Anskuelse, gik til at hævde, at man burde ikke blive staaende ved Ophævelsen af Land- og Ligningsskatten, men burde medtage den hele Gammelskat.

Det er disse Omstændigheder, som have gjort, at jeg har ment, at jeg nu, efter at det ærede Flertal er fremkommet med saa meget videregaaende Forslag end dem, jeg havde dristet mig til at fremsætte, ikke har kunnet holde fast ved mit eget Forslag, men har maattet erklære mig villig til at acceptere det af Flertallet fremsatte Forslag. Principet har jeg for saa vidt ikke haft nogen Betænkelighed ved, som jeg maa erkende, at det er netop en videre Gennemførelse af det Princip, jeg selv har lagt til Grund for mit Forslag, saa langt det rakte. Derimod har jeg ganske vist i andre Retninger haft nogen Betænkelighed over for de saaledes fremkomne Forslag, og da navnlig med Hensyn til de finansielle Resultater. Det var efter min Mening som Finansminister et ikke ringe Fortrin ved Regeringens Forslag, at man efter dem vidste med fuld Sikkerhed, hvor meget Statskassen vilde komme til at tabe i Indtægt ved Forslagenes Gennemførelse, og at en Stigning i dette Indtægtstab i hvert Tilfælde kun vilde blive Følgen af en forholdsvis langt betydeligere Stigning i Statsindtægterne. Over for de her foreliggende Forslag føler jeg mig ingenlunde saa tryk; de Beregninger, Flertallet har anstillet i Betænkningen, ere vistnok i det hele meget ædrueligt anstillede, men det er jo en given Sag og anerkendt fra alle Sider, at selve det statistiske Materiale, vi arbejde med, er ikke fuldt betryggende, man regner paa

mange Punkter med Forudsætninger, Forventninger, som det er Fremtiden forbeholdt at vise, om de ere rigtige eller ikke. Naar nu det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen Mygdal) gjorde gældende, at den foreslaaede ny Skat vilde give Statskassen et langt heldigere Resultat end her forudsat, saa maa jeg afgjort være af den modsatte Mening. Jeg anser det tværtimod for ikke lidet tvivlsomt, om den ny Skat virkelig vil indbringe det Beløb, som her er paaregnet, og om ikke Statskassens Tab vil blive større end forudsat af det ærede Flertal, som har anslaaet det rundt til 1 Mill. Kr., og som vel at mærke har fastslaaet dette Indtægtstab saaledes, at det ikke kan blive mindre for Staten, men vel større, dersom de ny Skatter ikke indbringe saa stort et Beløb som forudsat. Det blev nævnt før af en æret Taler, at det ogsaa var en Betænkelighed ved denne Reform, at den i sin Fremadskriden vil stille stedse større Krav til Statskassen. Jeg tror ikke, det, han anførte, var fuldt ud rigtigt, men det er ganske sikkert, at baade Folketinget ved sine Vedtagelser og nu det ærede Flertal ved sine Forslag stille noget større Krav til Statskassen, end der hidtil fra Regeringens Side er angivet som det, man mente at kunne gaa med til. Jeg har fra første Tid, jeg har haft med disse Sagens Behandling at gøre som Minister, udtalt, at jeg ikke vilde fravige det Standpunkt, som var indtaget af min Forgænger, Finansminister Lüttichau, om jeg end havde Betænkeligheder ved at opretholde det, fordi den finansielle Tilstand nu ikke var saa god som den Gang, og hans Standpunkt var jo dette, at man til Gennemførelsen af Reformen af de direkte Skatter, den Reform, som her foreligger, kunde afse af Statskassen omtrent $\frac{3}{4}$ Mill. — 780,000 Kr. er det opgjort til, altsaa lidt over $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. — medens han var villig til ved en Gennemførelse af Toldreformen at give Afkald paa $1\frac{1}{2}$ Mill., saa at det ialt blev lidt over $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er dette samme Beløb, som jeg i de foreliggende Regeringsforslag har accepteret, idet jeg fra første Færd har betonet, at det var knyttet til den hele samlede Skatte-reform. Dette foregreb man for saa vidt altsaa, naar man allerede her tog det hele Indtægtstab for Statskassen, som den forudsattes at skulle give, og Følgen maatte derfor ogsaa blive, at en efterfølgende Toldreform ikke maatte beregnes paa at give yderligere Indtægtstab for Statskassen. — Naar det ærede Mindretal nu har udtalt i Betænkningen, at det paaskønner, at